

Odpočinek jsem už potřebovala,

říká pro festivalový Zpravodaj představitelka Eržiky z Balady pro banditu Anička Fixová.

Vím, že herci nejsou v téhle době příliš vytiženi a tudíž nemají příliš mnoho prostředků obživy. Jak se daří tobě?

Tím, že jsem v angažmá, se mě tento problém příliš nedotýká. Strávila jsem tři měsíce na chalupe. Nechci se rouhat, ale bylo mi skvěle. Pochopitelně i díky tomu, že jsem měla jistý plat.

Jak je to vlastně s premiérami profesionálních divadel? Zkoušíte nové inscenace?

Ve většině případů se během první vlny krize CV-19 všechno zastavilo a vrátili jsme se k práci v květnu, když byla zeslabena vládní opatření. Všechny premiéry se tedy posouvají na podzim. V Praze bude podle mě v září asi tak dvě stě premiér! Jsem zvědavá, zda na ně bude někdo chodit. Další věcí je, zda nepřijde druhá vlna epidemie. To nikdo neví. Takže teď pracujeme a doufáme, že všechno dobře dopadne.

V angažmá jsi v Příbrami, ale hraješ i na jiných scénách...

Kromě příbramského Divadla A. Dvořáka hraji ještě ve Studiu Dva, pak na Žižkově s 3D Company ve hře Dobrý proti severáku, kterou jsme hráli přede dvěma lety i zde na festivalu. A teď ještě zkouším novou hru v Divadle v Řeznické. Jmenuje se to Nord-Ost. Jde o drama podle pravdivé události, která se odehrála v roce 2002. Tenkrát Čečenci zaútočili na divadlo Na Dubovce. Jde o velmi silnou hru pro tři herečky.

Scénářů pro tři herečky příliš neexistuje...

To opravdu ne.

Grand interview

foto Jan Svácha

Tolik, pokud jde o divadlo. A co televize a film?

Naprosto nic.

Nevrátíš se do Ulice?

Myslím si, že do Ulice se nevrátím. Vlastně se mi ani nestýská. Doba, kdy jsem v tomto seriálu hrála,

byla dlouhá a už bylo na čase odejít. Se vši láskou k seriálu a lidem kolem něho.

Ten seriál ostatně zmizel z obrazovek s příchodem viru...

Ulice se dlouho nevysílala, ale pokud vím, seriál se v současné době opět natáčí.

Vraťme se k divadlu, konkrétně k představení Balada pro banditu, které jste hráli v Jiráskově divadle. Velmi dobře zpíváš. Byla zapotřebí nějaká pěvecká průprava?

Opravdu ne. Celý život se pohybuji u táboráků a mezi kamarády s kytarami. Možná to bude tím. Jako malá jsem chodila do sboru a na konzervatoři na zpěv, ale nijak zvlášť se zpěvu nevěnuji.

Jak dlouho vlastně Baladu pro banditu hraje?

V prosinci to bude šest let. Stará Eržika a starý Nikola...

To opravdu není vidět...

Na dálku možná ne.

Jaké je to hrát jako profesionál na festivalu amatérského divadla? Navíc na festivalu, kde máš velkou spoustu známých a kamarádů?

Možná to bude znít divně, ale cítím to jako velmi zásadní odpovědnost. Jsem šílená strachy. Když jsme hráli před dvěma lety již zmíněný Severák, měla jsem pocit, že na jeviště vůbec nevstoupím. A dnes před prvním představením mě to popadlo úplně stejně. Naštěstí, když vlezou na jeviště, tak

pokračování na straně 2

Co mě napadá

Kus to nebyl, byl to sen...

Zadání k odpovědi na tuto (ne)otázku ke mně připlulo v den slavnostního zahájení 90(!) ročníku festivalu Jiráskův Hronov. A co mě tedy napadá? Lehnout si na záda, zavřít oči a nechat se snově unášet do minula. „...Kus to nebyl, byl to sen...“, připlouvá mi po shakespearovsku. Sný nebývají úplně přesné a moje snění asi neudrží jednotu

času a děje. Jistojistě udrží jen tu jedinou – jednotu místa. Všechno, co mi tohle snění přináší, se totiž odehrálo v rozmezí let 1995 až 2020 v Hronově, v bezpočtu letních festivalových dnů. Tak třeba zisk mé první „placky“, která byla ještě hliněná, a myslím, že měla číslo 65, a kterou mám buhvíkde v krabici s „dětstvím“ ... Mám ji za Tylovu Tvrdohlavku hranou v předvečer. Kamarád, kterého jsem v té době moc milovala, mi pak před diskotékovou Ponorkou, která se dávno ponořila do propadlišť dějin, přinesl za to moje divadelní (ještě dětské) křepčen v zubech růží. Jé, a teď se vidím, jak s kuličkovou pistolí a několika klu-

čičímí partáky, o něco později, uvádím po vzoru Bodieho a Doylea do lóže ministra kultury Pavla Dostála. Čistíme mu pubertálně cestu, míříme pistolkami do všech rohů a on se královsky baví tím, že má potrhle divadelní bodyguardy. Méně byl tehdy nadšený pan režisér a někdejší starosta Hronova Miroslav Houštěk. Tomu se naopak moje pobíhání s plastovou (sic!) pistolí nelíbilo ani trochu. Nezmohl nic. Raději mě obsadil do mé první ryze dívčí role Checcy v Goldoniho Poprasku na laguně, a to už jsem pistoli radši vyměnila za motorku a jezdila si od parku k divadlu na červeném Sim-

dokončení na straně 2

Jak to vidím...

A v redakci máme rubriku o víně...

povzdechli si ve svém sloupku kolega Hulec, píší mimo jiné o jarmarečnosti části festivalového dění a normalizační pohodě, která prý hrozí Jiráskův Hronov ovládnout. Mám trochu podezření, že sentimentální vzpomínání na staré časy je taky pohoda, jenom starší. Rozhodně ji nechci narušovat jízlivými dotazy, kde jsou ty burcující inscenace z národní přehlídky seniorského divadla.

Okolní svět se změnil, ve virtuálním prostoru na sebe dvacet čtyři sedm ječí kvůli každé konině. Na co se podíváme, to se proměnilo v kulturní válku. Lidé jsou schopni si vyhrožovat smrtí kvůli nepřechýlenému příjmení ženy. Bavit se v pohodě a s radostí a nemít názor na kdejakou polarizující hovadinu, to je skutečný punk a vzdor dneška. (Ostatně by nemělo být přehlédnuto, že o podobu přehlídky se vedly lité disputace poměrně nedávno. Je čas mosty bourat a je čas mosty stavět.)

A jak s tím vším souvisí rubrika o víně? Na první pohled vůbec, na druhý pohled vůbec a vůbec vůbec. Pokud vím, tak neřešíme problém Diogéna v bytové nouzi. Víno prostě nikomu místo nezabírá, a rubrika o něm v rozsahem neomezeném zpravodaji také ne. Normalizační možnosti takové rubriky jsou na úrovni jízdního řádu lanové dráhy. A hlavně ji píše ve svém volném čase a zadarmo jeden velice milý a inteligentní mladý muž, jehož názoru si velmi vážím.

Ruku na srdce, kolik času strávíte během festivalu na víně a kolik v divadle? Kde se o divadle dozvíte víc než nad vínem? Znáte divadlo, které má místo divadelního baru ring a místo vinného lístku seznam kontroverzních témat? Víno je zkrátka nápoj, který k divadlu neodmyslitelně patří, a to včetně rulandského šedého s jeho jantarovou barvou. Stojí-li u zrodu mnoha myšlenek a inscenací, je jeho právo na recenzi stejně významné, jako recenze na inscenaci samou.

Abychom také nehaněli den před večerem, o korupčním potenciálu jalové zábavy tento ročník JH ví, zítra na to téma ostatně bude jedna moc krásná, povedená, podnětná, aktuální a skvěle provedená inscenace. Tím však nechci říct, že s kolegou Hulcem souhlasím. Vždyť já jsem prosím ve jménu pohody ochoten opravdu udělat leccos. Já jsem ve jménu pohody bližního dokonce ochoten se hádat, pokud je to nezbytné. A proto konfrontačně volám: „Kdo chce psa bít, měl by se ujistit, že jeho hůl není bílá a že okolo nejsou sklenice s vínem.“

Jan Duchek

pokračování ze strany 1

mě veškerá tréma opustí, všechno se zklidní. Ale vím, že pode mnou sedí spousta lidí, které mám ráda a na kterých mi záleží. Je to podobný pocit jako na premiéře.

A jaké je hrát s mámou v jedné hře?

Na to jsem zvyklá už dlouho. Od té doby, co jsem přišla do angažmá v Příbrami, kde je i máma, tak hrajeme spolu téměř v každé hře.

A co tě tedy čeká v nejbližší době?

V září nás čeká odložená premiéra 39 stupňů, kterou režiruje všem tady jistě dobře známá Kateřina Baranovská. Čeká nás také odložený Nord-Ost, ten měl mít premiéru v dubnu a bude ji mít také v září. Čekají mě tedy dvě premiéry, dvojřázkové zkoušení. Musíme to nějak zvládnout.

A co tě v současné době baví nejvíc?

Mít prázdniny. Víím, že je hrozné říct to takhle, ale mám pocit, že jsem odpočinek už velmi nutně potřebovala. Zastavit se. Chápu, že finanční situace je pro některé lidi opravdu tristní a neúnosná a v některých případech dokonce likvidační. Já jsem však najednou zjistila, že je hrozně fajn si oddechnout. Člověk pracuje vlastně neustále a neuvědomuje si, jak je vyčerpaný. Chce udělat co nejvíce věcí a volné nejsou vlastně ani letní prázdniny, kdy se hraje na letních scénách. Takže ty tři měsíce volna byly opravdu fajn. Byla jsem na chalupě s mámou a říkaly jsme si například, že poprvé zažíváme jaro mimo město. Třeba si to budu pamatovat do dalších let a naplánuji si v létě nějaké volno.

Věříš tomu, že to půjde?

Ne!

Honza Šoácha

sonu. Další skok v čase, snu neporučíš... Je mi sotva dvacet, mám za sebou Lenorku v Jiráskově Emigrantovi. Smutný a silný příběh, který diváci – převážně seminaristé – doprovázejí bujarým smíchem, když z provazíště začíná jemně sněžit (inu, Vánoce), zatímco v sále je k zalknutí letním vedrem. Nevadí mi to, poprvé totiž ochutnávám vlídná slova chvály a to rovnou od nějakých divadla znalců - Františka Černého a profesora Císaře! A co to vidím teď? Spoustou krepového papíru a smršťovací fólií omotané auto Pavla Hurycha s parádní botičkou na předním kole. Prostě ho potřebujeme trochu pozlobit. A hned na to přivážím na podivné káče jako šašek v červené čepici královnu Marcelu Kollertovou mezi divadelní lid. Další úryvek je noční, nebo spíš pozdně ranní, když stojím zmatená na Freiwaldově náměstí. Vracím se z Hororu – nutno říct, že i notně posilněna (nejen) skvělou dršťkovkou od Jany „Altice“ (tak jí říkal můj táta) a Švachovými songy – a vůbec nevím, kde toho roku bydlím? Ne, ve škole nejsem... Tak že by na intru na Chocholouši? Nebo snad na Radnici? A nemám náhodou spacák v divadle? Sakra, nevím! Čert mi byl dlužen ty předchozí ročníky, kdo si to má pamatovat? Ale to už z dále slyším hlášení městského rozhlasu, které mým hlasem informuje občany i účastníky, že i dnes bude festivalový program nabitý divadlem a další zábavou na mnoha místech – Sokolovna, Slávie, Myšárna, park u hřbitova, Čapkáč i Jiráskáč...O

Tritonu, Hororu ani Stovce samozřejmě rozhlas mlčí, tam každý trefí! Ha, teď se dámy a pánové, stává křižovatka za divadlem fotbalovým hřištěm Maracaná a banda techniků, zvukařů a osvětlovačů tam (díky nafukovacímu míči od Radima za koktejly) hraje pozdně noční finále ligy mistrů. Vítězem je Jarda Vondruška, který ze Sokolovny doráží až na druhý poločas. A pak předčasně vlídní policisté ukončují zápas a chápavě nás posílají do šaten... A tam už čeká Dáša Kolínová a něžně, jak je jí vlastní, nás posílá do... kanafasu! Jo a taky mě teď zabolet horní ret, to jak zachraňuju toho zraněného kytaristu v parku a cestou pro ledový obklad se zakusuju do lavičky ve tmě. Zuby mám všechny, ale taky jizvu, už nadosmrti. No, co už! Je hronovská, tak mě to svým způsobem těší. Zvolna ze svého festivalového snění procitám, ale ještě jsem na pravidelném „randíčku“ s panem režisérem Houšťkem, které se každoročně opakuje celá léta, až do loňska. Letos na svého „starého pána“ aspoň hodně myslím... a to už jsem polobdělá a strašně moc si přeju, aby se to všechno ještě jednou zhmotnilo a nebyla to jen snová divadelní féerie, ve které nebyly zachovány ty jednoty času a děje... ale jinak se to všechno (a ještě mnohem víc) stalo! Děkuju Ti, Hronove, že jsi a prostě dál reálně BUĎ! Díky Tobě mám nejen já o čem snít a na co vzpomínat!

Lucie Peterková

Na počátku byla fotka

Otázka zní: Co je důležitější? Proces nebo produkt? Pavel Skála zastupuje ve výše pojmenovaném semináři produkt. A tak na položenou otázku odpovídá jednoznačně, stejně jako jeho ko-mentor Jan Mrázek. Pochopitelně každý odpovídá jinak, podle entity, kterou zastupují.

„Máme to nastavené tak, že každý zastupujeme jedno. Já zastupuji proces, protože jsem se ve své praxi zabýval workshopy, kdežto Pavel je za produkt,“ říká Jan Mrázek. Do řeči mu ihned skáče Pavel Skála a vysvětluje, proč zastupuje produkt. „S děckama v ZUŠ děláme inscenace, ale myslím si, že oba máme podobné smýšlení. Proces je nesmírně důležitý pro to, aby produkt vůbec mohl vzniknout. Proces bez produktu k ničemu nevede a produkt pomáhá procesu, aby se něco změnilo, aby se došlo k nějakému cíli. Je však třeba

říci, že produkt nemusí být a priori inscenace. Dá se vymyslet spousta jiných věcí, které mohou být produktem. Vždy je však dobré, když je na konci tečka,“ vysvětluje Skála.

Nahlédnutí za oponu seminářů

Obě složky jsou tedy stejně důležité a podstatné. K jakému cíli a k jakému produktu a jakou cestou však lektori míří? „Naši frekventanti si sami prožijí cestu k produktu. Bylo by fajn, kdyby si od nás vzali to, že důležité jsou obě zmiňované složky. Pokoušíme se jim dát možnost zjistit, že není důležité od počátku myslet až na samotný konec. Přemýšlíme koncepčně, ale koncepci je třeba naplnit. Tu však člověk naplní tak, že začne dělat to, co je teď, to, co je tady. Je třeba myslet na to, co je aktuální, aniž by bylo jisté, kam se má dojít,“ doplňují se oba lektori.

„Pokud si někteří z frekventantů odnesou po-

chopení toho, že proces je důležitý z toho důvodu, aby byl minimálně základem nějakého produktu, budeme spokojeni,“ dodává Pavel Skála.

V úvodním kolečku se seminaristé setkali s tím, že hledali inspiraci a nevěděli, kde ji najít. Dostali tedy od lektorů předem připravený úkol. Chodili po Hronově a dělali fotografie míst, která v nich vyvolávala nějaké emoce. Z těch fotek si pak každý vybral jednu, která se stala základem něčeho dalšího. Nikdo ještě nevěděl, čeho přesně. Vedoucí semináře pochopitelně věděli, že to směřuje k určité postavě. Přes asociace k fotografiím, přes název toho, co fotografie vyjadřovala, byl nasbírán materiál, který účastníci semináře zpracovávali pohybově. „Účastníci semináře něco vidí, mají k tomu asociaci a ze slovní asociace vznikl pohyb. Následně z pohybových asociací začala vznikat struktura impulsů a následná partitura. To, co jsme viděli dnes, je výsledný produkt toho, že se frekventanti vrátili do města a hledali místo, které je příjemné pro jejich postavu,“ říká zástupce procesu Mrázek. „Na základě toho potom vytvořili vnitřní monolog své postavy. Šlo vlastně o první

čtení ve spolupráci s již dříve vzniklou partiturou,“ doplňuje jej zástupce produktu Skála.

A co bude následovat? „Dojde ke spojení vzniklých postav do cirká třech celků. Co vznikne z interakce postav a partitur jednotlivých seminaristů, zatím ještě nevíme ani my,“ říkají lektori a dodávají, že vše možná směřuje k nějaké předváděnce. „Asi bychom chtěli, aby vznikl určitý produkt, který je fixovaný. Nepůjde tedy o improvizaci, ale o tvar, který bude mít určitou koncepci. Baviíme se pochopitelně o délce okolo pěti minut,“ vysvětlují vedoucí semináře.

Na první pohled je zaznamenatelné, že seminaristé přistoupili na hru lektorů s nadšením a tvořivostí. „Už podruhé se nám sešel výborný kolektiv. Všichni chodí na semináře včas, plní úkoly, které jim zadáme, a to nejdůležitější je, že tu hru s námi společně vytvoří a jsou v té hře našimi partnery. Krásné je i to, že prvotním impulsem byla počáteční fotografie. Na počátku přece byla fotografie, kterou seminaristé pořídili ve městě. Učíme se tedy také sledovat, co se děje okolo nás, tato schopnost se v posledních letech z lidí vytrácí,“ končí naše setkání lektori Pavel Skála a Jan Mrázek.

Honza Švácha

Co na to tvůrci

Píše se o nás, že máme poetiku

Lídrem ostravského Statického divadla, které už z Hronova známe díky vynikajícímu Útěku – absurdní hříčce o prchajících trestancích – je Jakub Tichý (ten v kožených kalhotách a s licousy), který se před nedávnem stal ředitelem jednoho z nejocetovanějších činoherních divadel v zemi, ostravské Komorní scény Aréna.

O tobě vím, že jsi divadelním manažerem, ale kdo jsou ostatní kolegové? Co jste to za podivné ostravské zjevy?

My jsme pestrá skupina. Jeden kolega je architekt, další navrhuje plynové přípojky, další provozuje hudební klub, další navívá elektromotory a poslední je profesionální výtvarník.

Jakým způsobem tahle inscenace vznikla? Nakolik je to fixní tvar a nakolik jde o improvizaci?

Ta improvizací složka moc velká není. Pracujeme s napsaným textem, přičemž ten se samozřejmě postupem času mírně proměňuje a je tam nějaká procentní prostor pro improvizaci vsuvky, hodně se snažíme pracovat s prostorem a vůbec s místem, kde jsme.

Vzniká to tak, že ty napíšeš text a ten se pak nazkouší, nebo je to nějaká řízená kolektivní tvorba?

Primárně tak, že to napíšu – a pak zkoušíme. Řekněme, že já jsem režisér, ale to aranžování probíhá hromadně s tím, že já mám poslední slovo.

Kde v Ostravě hrajete?

Porůznu. Hráli jsme v centru Cooltour, které se teď bude stěhovat, to byla naše domovská scéna pro poslední dvě premiéry. Dříve jsme hráli i v Staré aréně, než to s ní dopadlo tak, jak to dopadlo (několik let úspěšně fungující kulturní prostor na ostravském Masarykově náměstí de facto ukončil provoz následkem rozepří mezi produkcí a uměleckým vedením – pozn. red.), hráli jsme už i v nově vzniklém Studiu G, takže v podstatě...

...v podstatě ve všech ostravských nezávislých prostorech. A v Komorní scéně Aréna?

V Aréně ne, já to nesměšuju.

Co plány do budoucna?

Máme nový text, který bychom rádi začali konečně zkoušet, snad v září, a pokusíme se udělat zase něco jiného. I ten Párek je jiný, než byl Útěk, i když asi máme nějakou poetiku, nebo se to o nás aspoň píše.

Michal Zahálka

Statické divadlo Ostrava Párek

Čekání na konec světa, pardon, na K/katona

Statické divadlo se zaštiťuje tím, že je divadlem nonartifickým, nehereckým, nedivadelním, rozvíjí důkladně svoji originální poetiku, přitom je, zdá se mi, souborem, který své inscenaci velmi důkladně promýšlí – a zdánlivý galimatyáš vršících se fragmentů a promluv má přesně vystavěný. Divákovi vnímání své inscenace Párek neulehčuje žádným srozumitelným příběhem, zve ho však ke společnému prozkoumávání problematiky současného světa a obecného či spíše lidového českého myšlení, jehož jazykem k nám protagonisté či performéři promlouvají, přitom se mu zároveň jízlivě, ovšem i poeticky, vysmívají.

Katon je již za dveřmi, záhy je hrozbou katastrofy (která se ale možná již stala a my žijeme v době postkatastrofické, i když na katastrofu teprve čekáme?) něco jiného, jak už tomu bylo mnohokrát – a na staré hrozby si již nikdo nevzpomene. Ale jako by právě hrozící katonová (nebo dnes covidová) hrozba je tím, co nás určuje, co nám dává palivo k úvahám, stálému mluvení a vymezování se (alespoň máme spoustu novinek ke čtení ve svých mobilech, nenudíme se), přesto však ne k činu, neboť na čin není nikdy ten správný čas. Odhodlat se k činu, každý sám za sebe, to se přeci nikdy nehodí. Vážně ani diváci, k činu během představení vybídnutí, neudělají nic proti tomu, když už se promluvy účinkujících točí v kruhu, opakují se, ale sedí a čekají, co se stane

– něco se přeci musí stát! Ovšem, nemusí. Ale vědomí toho, že může, onen strach i očekávání, jsou zřejmě motorem, který nás žene dál. Pocit ohrožení si asi musíme sami sobě vštěpovat, i kdyby žádné nebylo – zehrání na to, že již nemáme žádné hodnoty a jistoty, nám připomíná, že přeci jen nějaké máme. S úšklebkem Statického divadla to pro nás Čechy má být párek s hořčicí a pivem – a ten nám přeci nemůže nikdo vzít! Ani katon, ani nikdo jiný! Modlíme se proto k poslednímu páрку! I když už ani ten párek není takový, jaký býval.

Alespoň tak nás vidí tvůrci Statického divadla v čele s autorem a režisérem Jakubem Tichým. Ale sami inscenátoři jsou pro nás zároveň důkazem – a rezonováním jejich filosoficko-(ne)divadelní hříčky v publiku – že až tak zlé to s námi nebude.

Párek se naštěstí nestal pouhou agitkou na téma, co vše je v současné společnosti hrozné, inscenace má vtip a nadhled a umně si pohrává s divadelními principy. Zehrání to tedy sice trochu je, ale bohatě ozvláštněné; čili jsem měl vždy chuť sledovat dění na scéně dále – i když tušíme, že se vlastně nic nestane. Nicméně přece! Závěrečná scénografická tečka se spojením dvou českých vlajek tak, že uvnitř vznikl kosočtverec, je zkratkou symbolicky vystihující hlavní téma, do kterého se Statické divadlo pustilo, a o kterém s námi performativně meditovalo.

Zdeněk Janál

Co na to kritika?

Hodnotama nezatopíš

V inscenaci **Párek** od souboru **Statické divadlo z Ostravy** se hodinu a dvacet minut díváme na postavy, které si hrají na to, že zaujímají nějaký postoj ke světu, ale protože jejich svět je už zprostředkovaný, ničeho podstatného nejsou schopny. Stejně jako postavy, i my recenzenti se nyní snažíme zaujmout nějaký postoj, ale v takto nastaveném světě se to pravděpodobně nezdaří, protože stejně zůstáváme jenom ve slovech... Bratři v riziku. I přesto, že se může situace zdát takto černobílá, soubor přeci jen nějaký postoj zaujímá, a to postoj humoru. Sami se k tomu hlásí v anotaci. A v inscenaci to prokazují tím, že kromě onoho zkaženého světa ironizují i sami sebe. Podobně jako třeba Sklepáci nebo Monty Pythoni. Ale samozřejmě svým vlastním způsobem, neboť ironizují sebe, svými prostředky, ve své situaci, se svým ostravským přízvukem.

Postava muže v prostěradle, na začátku symbolicky schovaná jako zajíc v pytli, hledí skrze okénko mobilu do "skutečného" světa, který zprostředkovává ostatním. Aby pak na tento svět mohli nadávat, aby o něm mohli mluvit, aby mohli mít svého nepřítele, proti kterému by mohli bojovat - ale proč by to dělali? Skutečný svět je přítomen pouze ve slovech. Proto není nebezpečný, ani bezpečný - je jako Schrödingerova kočka v krabici. Nebezpečné by bylo ji otevřít. Ale jakýkoliv pokus o to, je už předem odsouzený k neúspěchu, protože jsme dostatečně chytří a vzdělaní na to, abychom to nikdy neudělali. Stačí, že máme internet.

Přestože se díváme osmdesát minut na to, jak se znovu a znovu nic neděje, herci naší pozor-

nost udrží, a to po celou dobu. V jejich hereckém minimalismu a "nejednání" je pro diváka totiž zajímavé, kam tento princip bude gradovat, v co vyústí. Vyústit totiž musí - každá inscenace má svůj konec, ve kterém se ukáže, jaký postoj skutečně tvůrci zaujímají. Tehdy se ukáže, jestli nás jen tahali za nos, jestli postoj prostě nezaujme a stanou se stejnými alibisty jako postavy v inscenaci.

Proč se z hodnot a jistot a ze symbolu naší vlajky ve finále stává kosočtverec?

Pokud to v nás má něco

vzbudit, nám dvěma se to nestalo. Bohužel to je zase jen symbol naší vlajky, ne vlajka samotná.

Co znamená závěrečná věta: "Něco se stane, jednou se něco stane." Je to facka do tváře divákům, které soubor vnímá jako stejné alibisty, kteří raději řešení problému opět odsunou do budoucnosti? Je to apel, aby společnost začala konat? Pokud ano, tak nevyzní, protože jsme osmdesát minut poslouchali spoustu podobných hesel. Pokud je to facka, zasáhla diváka? Možná, že to není problém každého z nás, možná že ne všichni máme problém jednat.

Přestože závěr pro nás nebyl tak silný, aby v nás něco změnil, cítíme se být s tvůrci na jedné lodi. Oceňujeme hudební složku inscenace, energii a osobnosti herců, kteří nepolevili po celou dobu, a v neposlední řadě i samotné téma, které je aktuální a každý k němu dennodenně zaujímáme nebo nezaujímáme postoj.

A nemyslíme si, že by ostraváci byli alibisty. Myslíme, že jednají.

Jan Mrázek a Pavel Skála

Co na to kritika?

Co na to diváci

Moc jsem se bavila, hlavně se mi líbil zcizovací efekt.

Emília Kostrhúnová

Furt dokola.

Petr

Hra trefně vystihuje společenskou krizi identity. Včetně zachycení krize rodiny. Během celé inscenace není zmiňován ženský prvek, aby na závěr přišel symbol, který toto podtrhuje.

Rost'a Soukup

Co na to tvůrci

Inspiroval mě film ve slovenské televizi

Rozhovor s režisérem představení Knězovy děti Miroslavem Nyklíčkem.

Představení trvá 130 minut. Nesetkal jste se s názorem, že je příliš dlouhé?

Netrvá. Bylo to napsané, ale stoprocentně 130 minut netrvá. Je to dvakrát padesát minut plus patnáctiminutová přestávka. O tom, že bychom jej zkrátili, jsme nepřemýšleli.

Proč jste si vybrali právě téma, o kterém hrajete?

Líbil se mi film, který jsem viděl pozdě v noci na Slovenské televizi. Opravdu. Je to výborná záležitost. Pak jsem si zjistil, že existuje i divadelní hra, podle které byl film natočen a upraven. Divadelní hru jsem si našel a upravil si ji, protože mi tam chyběly některé lépe zpracované motivy z filmu. Jedná se tedy o určitou kompilaci divadelního scénáře Mate Matisiće a filmového scénáře.

Část publika si stěžovala na vulgární výrazy ve hře...

Do tématu, o kterém hra hovoří, tyto výrazy patří a nejsou úplně mimo. Nehledě na to, že jsou pouze zpočátku a potom kněz „donutí“ obyvatele ostrova mluvit bez těchto výrazů. Ve druhé půli představení tak vlastně téměř žádná vulgární slova nejsou.

A kněz začíná mít problém s tím, aby nepoužíval mluvu vesničanů...

Pochopitelně, ovlivňují se navzájem. Na odloučeném ostrově někde v chorvatské Dalmácii, se nebude mluvit vybranou chorvatštinou.

Hrajete satirickou komedii. Plánujete v tomto žánru pokračovat i v další inscenaci?

Mám v hlavě asi tisíc věcí a nevím, kterou budu dělat. I když...v poslední době se mi zalíbila jedna komedie. Je výborná již při čtení, ale velmi náročná na realizaci. Zatím si dovolili hrát ji pouze profesionálové, tak třeba se to podaří i nám. Musím říct, že nikdy nepřemýšlím, jaký bude žánr. Herci mě samozřejmě tlačí a chtějí například komedii, ale já to moc neřeším.

Předpokládám, že vaše inscenace je divácky úspěšná.

Vlastně nevím, protože jsme ji zatím mockrát nehráli. Většinou diváci reagují dobře. Zřejmě se tedy baví a já tedy doufám, že představení úspěšné bude.

Honza Šoácha

DS Klas Klášterec nad Ohří Mate Matisić: Knězovy děti

Když zatrne

Začíná to vlastně velice slibně. Klášterecký soubor, pravidelným návštěvníkům Hronova či Volyně důvěrně známý, má ve svých řadách mnoho vynikajících komediálních herců, takže městečko na chorvatském ostrově je v jejich inscenaci zalidněno jasně rozeznatelnými typy se šťastně nastavenou mírou nadsázky, aby se mohla rozehrát oddychová letní komedie s poněkud košilatým humorem a snad i jistou tušenou satirickou nadsavbou. Celé je to nastavené a podávané tak sympaticky, že člověk i celkem rád odpustí občas trochu uvadající tempo, dílčí nešikovnosti nebo třeba i to, že z té kasádky nejrůznějších gagů a odboček je jich celkem dost malounko (nebo i nemalounko) laciných. Trochu hůř už se odpouští to, že se rozehrává takové množství mikropříběhů, že je občas skoro oříšek udržet pozornost stran toho, kam který směřuje a který se zrovna řeší – ale i to se dá ještě skousnout.

Po přestávce ale začínají tyto problémy jaksi houstnout. Tempo uvádá častěji, orientace v ději

se znesnadňuje, a co hlavně: z té nezávazné přisprostlé hříčky by najednou podle všeho mělo vylézt jakési poselství dle známé metody, že se divák nezávazně baví, ale pak mu najednou zatrne. Jistě jsou hry, které s tímhle principem pracují úspěšně, ale žánrový skok, který Mate Matisić připravil v poslední dvacetiminutovce, pokládám za téměř nezdolatelý. Totéž se v recenzích vyčítá i filmové adaptaci, která hru proslavila, a jiným inscenacím

– jde tedy o vlastnost materiálu. Ovšem ta od začátku nastavená herecká stylizace v klášterecské inscenaci úkol věru neusnadňuje. Po vrcholném výstupu u přístavního

mola mi zůstalo i pár otázek, na něž jsme s přáteli po představení marně hledali odpověď.

Je to škoda: sytému komediálnímu zážitku, který mě těšil díky vpravdě ansámblovému herectví (přičemž funkční kolektivnost souboru je jasně patrná při řešení nenadálých technických lapsů, z nichž se stávají samostatné gagy) zasazuje téměř smrtící ránu autorova ambice udělat z toho něco víc, než to reálně být může a je.

Michal Zahálka

Co na to kritika?

Lekce nekorektnosti na balkánský způsob

Inscenace hry chorvatského dramatika (a filmového scénáristy) Mate Matišiče Farářovy děti nás přivádí na nejmenovaný chorvatský ostrov v době, kdy už je řadu let po bratrovražedné jugoslávské válce a chorvatská obec se potřebuje ekonomicky vzpamatovat, propojit se s „civilizovanou“ Evropou a konečně žít v klidu a pokud možno v blahobytu. V současné situaci ke kýženému stavu vede mimo jiné i to, že mezi lidmi není zájem o to, mít děti. To ovšem trápí nového kněze, plného křesťanských zásad a dobré vůle.

V ději a jevištním personálu inscenace se objeví snad všechny modely postjugoslávské společnosti: kšeftující trafikant, nacionalistický lékárník, pyrotechnik, odstraňující miny zbylé po válce, starosta, který lavíruje mezi různými zájmy, nechýbí stereotypní mačo, autoritativní matka, nově zaškolený policajt a starý oblíbený farář na odchodu.

Děj se postupně vyvíjí, v němž se mísí dobré úmysly se starými návyky (mezi něž patří léty vytřetované udavačství a špehování, vylepšené o nové možnosti chytrých mobilů), roztáčí do kaskády komplikací a průšvihů, v nichž až do přestávky nový farář s trafikantem a lékárníkem v žánru situační komedie bruslí. Dokonce jakž takž úspěšně. Po přestávce se všechno zkomplikuje a zvažní.

DS Klas z Klášterce nad Ohří na sebe vzal těžký úkol velkoformátové inscenace s velkým obsazením. Jakožto soubor z poměrně malého města k tomu šťastně našel titul, který sarkasticky, ale také empaticky vypráví o životě obce. Kulturní distance země, která je pro nás lehce exotická, ale kterou díky turistickému ruchu docela známe, umožňuje rozehrát místy i dost drasticky, co by u domácí látky působilo komunálně a podbízívě. S drsným vtípem režie spolu s herci charakterizuje jednotlivé postavy a dopouští se přitom replik a jednání, které bychom striktně mohli označit za nekorektní. No jo, ale chorvatský autor to vypráví o vlastní zemi vlastními lidmi, jejichž vážné a respektu hodné problémy zůstávají přítomny – jen se o nich mluví s nemilosrdným humorem. Ten

zaručí, že se publikum baví, reálná situace společnosti se však za smíchem neztrácí.

Inscenace trpí nedostatkem divadelně elegantních řešení, která by pomáhala tempu a spádu, jež komedie (napsaná podle klasického modelu) vyžaduje. Vynahrazuje to však tím, jak herci přijímají a rozehrávají postavy s citem pro míru a s vědomím celku. Práci s kostýmem považují za příkladnou: lékárník s maskáči pod bílým pláštěm, policajt, který ztloustnul do uniformy, bizarní směs ženských hadříků z posezónního výprodeje v krámcích pro turisty tvoří výtvarný celek, působivý sám o sobě. Doplnuje ho hudební plán, složený z písní stylu balkánského popu, který každý, kdo byl kdy v Chorvatsku na dovolené, dobře zná a nesnáší. Pro mě se na zážitku podílel i jazyk textů oněch songů.

V té hře každý, komu o něco jde, to dělá tajně: farář s trafikantem tajně propichují kondomy, lékárník místo antikoncepčních pilulek prodává jakési vitamíny, anonymně se plodí, rodí i potrácejí děti a vše je kryto svátostí zpovědi. Jenže pak se stanou věci, které utajit nejde: na prahu fary se objeví dítě, které by si trafikantovi ještě tajně osvojili, jenže to překazí identifikace bláznivé matky. Děvčeti, které přišlo o milého, se jeho rodiče tajně snaží zabránit v potratu jen do té chvíle, kdy se spontánní (nebo holkou tajně způsobený) potrat skutečně rozběhne a je třeba lékařského zásahu. A po návratu z pouti za svatým otcem do Říma se v moři utopí zbožná dívka Kristýna a ten, kdo ji má na svědomí, to musí svěřit při zpovědi, protože by to pitva stejně odhalila. Na tom ostrově hříchu nežije ani jediný spravedlivý.

Inscenace nemoralizuje, morálku však nepostrádá. Pojednává o lidských slabostech a nectnostech a daří se jí shromáždit dostatek divadelně účinných prostředků k tomu, aby soud nad jejich činy ponechala vyšší instanci. Z ní si dělá stejně nekorektní randu jako ze všeho, co by nám mělo být svaté, ale v čem se nemožně, hloupě a bezmocně plácáme.

Alena Zemančíková

Co na to kritika?

Co na to diváci

No, pro mě to bylo téma dost odlehlé. Asi nemám ráda balkánský humor.

Sylva N.

Hodně svérázný humor, tak divně lascivní. Na konci už to bylo tak zamotané, že jsem se v tom ztrácel.

Honzá

Druhá půlka byla o ničem a v té první nic nebylo.

Bára

Co na to tvůrci

Jindřich Zemánek je výrazná osobnost v oblasti české amatérské pantomimy. Je vedoucím projektu PANTOMIMA NESLYŠÍCÍCH, spoluzakladatelem přehlídky OTEVŘENO v Kolíně a od roku 1998 výkonným ředitelem Evropského centra pantomimy neslyšících. A je také ředitelem Mezinárodních festivalů pantomimy neslyšících v Brně.

Jak funguje výběr souborů a inscenací na NP Otevřeno v Kolíně?

Zhruba před deseti lety jsme zjistili, že je o pantomimu obrovský zájem, a když říkám obrovský, mám na mysli 300–350 zájemců v regionálních souborech. Z toho vždy děláme výběr. Vytipovali jsme pět míst, kde dělám předkola: Hradec Králové, Ostrava, Plzeň, Brno a Jablonec. Z těch zhruba 350 účastníků vybereme každý rok kolem 120 účastníků do celostátního kola do Kolína.

Festival Otevřeno v Kolíně byl letos jednou z mála přehlídek, která se uskutečnila.

Podařilo se nám prokličkovat slalomem koronavirů a různých dalších opatření. Měli jsme v Kolíně letos 110 účastníků a celý festival proběhl velice úspěšně a klidně. Lidi si jej nesmírně pochvalovali.

Máte ve srovnání s předchozí dobou pocit, že se zájem zvýšil třeba i díky tomu, že mim Radim Vizváry získal Thálii a že je tím pádem propagace pantomimy větší?

Pantomima je takových deset, možná i patnáct let utlumená, diváci o ní ztrácejí zájem. Díky těmhle lidem a dalším aktivitám, které děláme, se nám daří zájem udržet. Jednou z takových akcí je Divadlo v pohybu pro zájemce o pantomimu a pohybové divadlo. Jde o zhruba pět dní, kdy naši přední lektori vyučují každý den od devíti do šesti do večera. První ročník byl Kolíně, druhý proběhl v Brně v Kulturním domě neslyšících. Měli jsme tam deset účastníků a učil je Radim Vizváry, Josef Tichý a další lektori, kteří mají co říci a patří dnes mezi špičky pantomimy pohybového divadla u nás.

Jednou z vašich hlavních aktivit je Pantomima neslyšících. V Hronově se objevuje každoročně. Jak to se souborem vypadá – přibývají noví lidi, nebo existuje nějaké ustálené jádro těch, kteří se tomu věnují?

Letos z našeho souboru odchází dva herci, protože na to fyzicky nestačí, jsou už starší. My ovšem na druhou stranu přijímáme mladé lidi. Teď máme čtyři mladé adepty, kterým je 9–10 let. Věnují se jim dva lidi. Učí je úplné základy a oni se pomaličku seznamují se souborem, s prací a repertoárem.

Na Hronově uvádíte většinou kratší představení s jedním či dvěma protagonisty. Je to koncept, nebo spíše je to tím, že ve skupině se pracuje obtížněji?

Je to obojí. První důvod je ten, že diváci podle

Blok pantomimy a pohybového divadla

Třikrát Otevřeno

Místo obvyklého bloku pantomimy, pohybového divadla a scénického tance (zpravidla čítajícím kolem deseti choreografií) se letos představil pouze trojlístek nominovaných z festivalu Otevřeno Kolín. I proto došlo ke spojení s představeními divadla BUFO, kterému se věnuji zvlášť.

První ze tří choreografií vznikla v Červeném Kostelci a nese název **V doměčku**. S pomocí kartonových krabic, variováním a prozkoumáváním možností pohybu v nich a s nimi vznikla drobná, prostá a čistá choreografie, v níž mladí tanečníci objevují techniku pohybu i vzájemnou sounáležitost.

Snad nebyl rok, v němž by z Kolína nepřijela některá z choreografií **Pantomimy neslyšících**

S.I. Letos se hronovskému publiku představila **Marcela Kopecká** se svou pantomimou na téma rodinného alba fotografií. V komornějším prostoru by bezpochyby mnohem lépe vynikla jemnost a křehkost výsledného tvaru, na scéně Jiráskova divadla působilo představení bohužel lehce utopeně.

I taneční soubor **Flash Dance Company** se na do Hronov již několik let vrací. Letošní drobníčka **Popadnout dech** by si ale zasloužila víc než jen pohled na startovní čáru. Jejich běh totiž skončí skoro dříve, než si divák stihne uvědomit, že začal.

Toto torzo dokázalo, že širší paleta choreografií pohybového divadla a tance má na Jiráskově divadle opodstatnění a je celku ku prospěchu.

Jan Hniříčka

Co na to kritika?

Nádech a...

Do Kolína na festival **Otevřeno** jsem svého času každoročně jezdíval, dokonce pár let i do poroty. To ještě žil a závěrečné galashow, jež bylo – a zřejmě stále je – nezbytnou součástí festivalu, uváděl jeden z guru české moderní pantomimy Jan V. Kratochvíl. V porotě se mnou sedával Boris Hybner a Zoja Mikotová a v klubu jsme do rána popíjeli s Bolkem Polívkou či Jirkou Turkem. Zdá se, že struktura celé přehlídky – soudě podle včerejších tří ukázek – nedoznala přílišných změn. Šlo i tehdy o přehlídku víceméně pěti–deseti minutových etud, ve kterých jen stěží lze hodnotit něco jiného než samotný výkon jedince či skupiny, jenž se opírá o jednoduchý nápad a tomu odpovídající provedení. Cítil jsem se při posuzování těchto počínů vždy spíš jako rozhodčí krasobruslení než jako divadelní kritik. A tak vždy potěšilo, objevili se v Kolíně jedinec či skupina, kteří nabídli delší výstup a přinesli vlastní přístup, či dokonce poetiku. Vybavím si například soubory Lalofobia, Alternativa Hlíši, Nepanto či dokonce ostravské Bílé divadlo, kteří sympaticky čerili vody. Takových však vždy bylo poskrovnu. A tak závěrečný večer sestával přesně z takových etud a výstupů, jaké jsme měli možnost vidět včera. Tři výstupy neměly dohromady snad ani patnáct minut...

V prvním skupina kluků (program uvádí „průměrný věk“ osm let) ze **ZUŠ Červený Kostelec** předvedla v etudě **V domečku** tanec objektů – velkých papírových krabic, které se tajemně pohybovaly po jevišti velkého Jiráskova divadla, postupně se začaly zvedat a my viděli krabice (objekty) s nohama (vtipný fór) coby jakési obrovité brouky či záhadná zvířata z říše fantazie. Nakonec se všechny krabice/ulity seskupily v pozadí jeviště jako hromada kamenů a začali z nich vylézat tanečníci/šneci. Různě se pohybem a tancem prezentovali, přeskakovali přes sebe, prolézali mezi sebou, rozhlíželi se kolem a zase se – jako by ustrašeně – vraceli do svých krabicových ulit. A to bylo vše. Dobrý nápad, působivý úvodní vstup a jeho rozvíjení. Ale co dál? Z toho by se přece dalo vytvořit skutečné představení. Kdo jsou ty krabice, kdo jsou ti „broučci“, jaký další život je čeká? Proč se vracejí? Čeho se bojí? Jsou-li to opravdu šneci, tak by mohli mít bohatší život... Tyto a mnoho dalších otázek a výzev vzbuzoval tento výstup. Ale my se už nic víc nedozvěděli.

Následovala pohybová etuda **Album** zpracovaná tradičními pantomimickými postupy. Členka brněnské **Pantomimy S. I.** (tedy souboru zaměřeného na práci s neslyšícími) **Marcela Kopecká** v ní ztvárnila stařenku, jež odloží štrikování a začne si prohlížet své rodinné album. Vzpomíná tak na různé okamžiky svého života (a především sebe v různém věku), jež charakterizuje formami již řečené klasické pantomimy – především prací

s gestem a obličejem. Zdůrazňovala co nejpresněji, nejvěrnější opis dané situace či stavu. Vrcholem byl jakýsi sen, kdy jí z alba „vypadla“ fotografie z jejího mládí a ona se v onu krásnou mladou dívku z ní, plnou touhy po životě a neposkvrněných snů, nakrátko promění. Pak se ale lekne – vždyť život mám už za sebou – a vrátí se ke svému štrikování. Pečlivě provedené, citlivé, milé. Zkrátka námět na malou etudu...

Možná nejvíc slibovala závěrečná choreografie ve stylu modern dance nazvaná **Popadnout dech** skupiny **TS Flash** z Jaroměře. Devět chlapců – velmi šikovných tanečníků – v ní prosvištělo v několika obrazech jevištěm. Dynamicky a vždy s fyzicky i pohybově poměrně náročnými čísly, jak sóly tak skupinovými, aby na konci všech devět aktérů sotva „popadalo dech“. To už byl ale – snad po pěti, maximálně sedmi minutách – konec. Skutečně?, divil jsem se podobně jako po prvním kolínském vstupu. Vždyť teprve teď – po tak razantním a sympatickém uvedení, plném až akrobatických pohybových jednotlivostí – by mělo následovat něco podstatného, co by tato čísla uzavřelo do smysluplného celku, tématu, dalo této choreografii „tělo“, „maso“. Takto to bylo přeci jen až příliš dietní.

Kdysi jsem se svou skupinou fyzického nonverbálního divadla volil podobný záměr – tančit či cokoli fyzicky dělat, dokud bude možné „popadnout dech“. A pak padnout a... teprve se hýbat, tančit, být. Vznikala zajímavá, pro aktéry i diváky myslím podnětná představení/performance, která trvala někdy až půl hodiny či víc. Až do úplného vyčerpání. Škoda, že se Jaroměřští nepustili do něčeho podobného. Takto jen podtrhli jistě rozpaky, jak a co předvádět z kolínské přehlídky.

Přesto – zdůrazňuju – je moc dobře, že se zde nonverbální divadlo a jeho tradičnější podoby, jako je pantomima a různě pojednaný scénický tanec z kolínské přehlídky prezentují. Byť v tomto případě to byla opravdu jen pouhá nonverbální Popelka...

Vladimír Hulec

našeho odhadu mají raději kratší formy. Pozorujeme, že se dokonce mění i zájem o žánr. Mají raději veselejší žánry a my se snažíme jim vyhovět. Ne že bychom šli přesně po tom, co chtějí, ale snažíme se, když vidíme, že jsou ty věci úspěšné, na ně navázat nebo je nějakým způsobem rozvíjet. Celovečerní inscenace máme na repertoáru také, ale v současné době je neprovádíme, protože o ně není takový zájem.

Když jsme začínali v roce 1981, každé dva roky jsme udělali celovečerní inscenaci. Vznikl takový triptych, ve kterém byly spojeny tři hry, které měly společnou linku a společnou myšlenku, která pokračovala dál. Jmenovalo se to **Ideální společnost, Dynamické systémy a Struktura hmoty**.

Takže společensko ekonomická témata?

Byla to taková angažovaná témata. Zabývala se vývojem násilí v souvislosti s vývojem lidstva. Obávám se, že dneska by to už nikoho nezaujalo. A pokud bychom něco takového chtěli udělat znovu, bylo by potřeba najít novou formu, jak to sdělit.

Jestli dobře počítám, příští rok budete mít čtyřicáté výročí. Chystáte něco speciálního?

Chystáme přehled naší tvorby. Poprvé jsme ji představili při 20. výročí v Divadle Husa na provázku. Hráli jsme tam celý triptych v celku, což trvalo kolem pěti a půl hodiny. Vzali jsme si vzor z Japonska, kde například hry nó trvají daleko déle než u nás. Ale neosvědčilo se to, protože diváci na takovou délku nejsou zvyklí a pro herce je to nesmírně vyčerpávající. A co chystáme? Máme teď ze spolupráce s Divadlem Bolka Polívky dva známé, výborné klauny, se kterými bychom chtěli spolupracovat a udělat tam přehlídku tvorby, do které budou zapojeni i tito dva mimové.

Jana Soprová

Co na to diváci

Krabice - hříčka, zachycující skutečnost v tvůrčím procesu. Působí jako nedodělaná. Nevím, zda je to záměr, ale pokud byl tvar konečný, ztrácelo se kouzlo překvapivosti.

Petr Haken

Start – něco mezitím – cíl???

Eva

Krabice s nožičkami mě bavily. E.T. mimozemšťani.

Holčička Anička

Album – soustředěné, fajn, ale na mě až moc tradiční pantomima.

Dita S.

Co na to tvůrci

Folklor je nepřeberná pokladnice, ale má své limity

Choreograf **Martin Pacek** si na nedostatek práce v profesionálních divadlech rozhodně nemůže stěžovat, od 90. let má na kontě více než třista choreografií a pohybových spoluprací v divadlech po celé republice. A práce tanečního divadla Bufo je vlastně prací navíc...

Znám vás spíše z profesionálního divadla, ale tentokrát jste přijel se souborem amatérským...

Říkejme poloprofesionálním, je to tak napůl. Velká část tanečníků se tím profesionálně živila, i když už to nemají jako své zaměstnání, kus té profese v nich zůstal. Důležité je, že se k nim jako k profesionálům chováme po celých třicet let, co fungujeme. Mám na ně ty vysoké nároky, které snad přinášejí nějaké pozitivní výsledky.

Soubor vznikl v roce 1991 a nazvali jste ho BUFO (jako Budoucnost folklóru). Při první části, kterou jste předvedli, jsem si říkala, že to s folklórem nemá moc společného, ale druhá půlka ukázala, že folklórní prvky ovládáte dobře...

Ano, ta druhá půlka ukázala – já to slovo nemám rád – , ale jak jinak to říct: ty naše KOŘENY. Pravdou je, že ze začátku jsme hodně vycházeli z folklóru, protože já sám jsem původní profesí folklórní tanečník, a vystudoval jsem i choreografii se zaměřením na folklór. Postupem času, kdy jsem začal dělat v divadlech, jsem to víc posunul k „tanečně pohybovému divadlu.“ Protože folklór sice je nepřeberná pokladnice, ale má své limity, takže jsem

Taneční divadlo BUFO

Mosty času

Pražské taneční divadlo **BUFO** (čti **BU**doucnost **FO**lklóru) a jeho šéf Martin Pacek jsou i v profesionálním tanečním světě pojmy. Soubor (byť se časem samozřejmě personálně obměňoval) existuje již od roku 1991 a stále kráčí v podstatě stejným směrem – Pavlem Šmokem (tedy modern dance) a Alenou Skálovou (tedy moderním folklórem) inspirované choreografie čerpající z pantomimy, výrazového tance a hlavně z lidového tance různých evropských proveniencí a dob (především baroko a renesance, ale – jak bylo vidno i včera – klidně i soudobý kabaret či jazz). Obě jejich včerejší produkce byly přesnými reprezentanty tohoto jejich stylu a přístupu. Většina jejich inscenací je složena z různých kratších čísel, jež snoubí do jednoho celku vybrané téma, období či přístup. Jsou vystavěny na kvalitním – často párovém – tancování a osobitostech tanečníků a spějí vždy k různým pointám, jak v závěru každého z čísel, tak začasté i uvnitř nich.

Úvodní „taneční groteska“ **Tadáda dib Tadáda** měla premiéru (společně s choreografií Lenka) 9. června 2018. Je jakousi humornou procházkou životem, především stářím, čemuž odpovídá i věk tanečníků. Připadal jsem si tak trochu, jako když sleduju Kyliánovo NDT2 (tedy v tomto případě Packovo BUFO2), soubor vesměs „vysloužilých“ či zasloužilých tanečníků, kteří sice již fyzicky nedokážou tolik, co kdysi, vyvažují to však životní i pohybovou zkušeností, s níž nakládají radostně a s nadhledem. Ovšem – abych někoho neurazil – byli mezi nimi i mladší členové souboru, což umožňovalo různé druhy vtípků a odstupu. Přesto se mi zdálo, že zvolený koncept příliš nefungoval. Humor to byl často až příliš „košilový“, hrající si s pocitem starých těl i stárnoucí myslí, která dávné „veselé skoky“ má již jen kdesi v podvědomí. Nevím, jak ostatní diváci, ale nebyl jsem schopen se s tímto humorem a přístupem ztotožnit. Asi jako

když vidíte Sex Pistols hrát v duchodcovském věku. Je to fajn, ale nějak to nefunguje. Je to fajn, ale je to tak trochu trapné. Necht' mi tvůrci prominou, poctivě jsem si zapisoval každé číslo zvlášť, abych je pak mohl charakterizovat a rozebrat, ale dospěl jsem k tomu,

že to nemá smysl. Ať sledujeme renesanční či rokokový tanec, irský či český folklór, jazz či kabaret, je to vlastně stejné.

Lascivní důchodci s holemi a vozítky a občas bez. Dobře to celé charakterizuje ústřední postava jakéhosi šéfa číšníků, který pomalu přes jeviště mnohokrát v průběhu představení s vážným výrazem přenáší podnos s lahví šampaňského, až nakonec zjistíme, že tato lahev obsahuje menší lahev a ta ještě menší a ta... malý doušek perlivého moku. Právě taková bylo i tato produkce.

Naštěstí ale BUFO-áci přivezli ještě jednu: **Letí smetlí**. Nenašel jsem, kdy měla tato koláž „lety prověřených veselých a divácky velmi úspěšných čísel“ premiéru, nicméně byla parádní. Přesně ukazovala, v čem je síla a komunikativnost tohoto souboru. Přičemž – tanečníci byli ti samí. Nejde tedy jen o věk, ale asi i o choreografie jako takové. Tyto byly skutečně „napadnuté“, plné vnitřních pohybových i situačních vtípů, rozverně, radostně, hravě. Opět nemá myslím smysl rozebírat jeden skeč po druhém, všechny byly prověřené časem, ale vidět hity souboru naživo – kdybych se vrátil k přímeru rocku, tak slyšet Rolling Stones zpívat I Can't Get No Satisfaction (nebo Sex Pistols God Save the Queen) – je radost překračující všechny věkové kategorie tvůrců i posluchačů.

A třešnička na dortu? Mladická smrt s maličkou kousou, širokým úsměvem a vykulenými očima v Tanci smrti. Takže nakonec se včerejší bufoniáda vydařila.

P.S. Test pro tanečně vzdělané: Proč se tato recenze jmenuje **Mosty času**?

Vladimír Hulec

Hranice podbízivosti je tenká

Je vždy skvělé, když se nasazení a nadšení herců či tanečníků setká s ekvivalentní reakcí publika. Je nesporné, že přinejmenším při odpoledním představení divadla BUFO se to stalo. Především, že jsem k oné většině publika, která přijala choreografie s nadšením, bohužel nepatřil. Z několika důvodů.

Tento typ produkce má za hlavní cíl diváka pobavit, potěšit, poskytnout mu estetický zážitek. To je jistě legitimní důvod k divadelní tvorbě a je třeba říct, že Packovy choreografie těmto požadavkům vyhovují. Zároveň je ale třeba dodat, že divácká vstřícnost, která je jejich největší silou, je zároveň i největší slabinou. Protože, jak známo, hranice podbízivosti je velice tenká. A dnes byla bohužel v několika aspektech překročena.

První pásmo **Tadádadihtadáda** nazírá na cesty jako na vztah a na vztahy jako na cestu. Škoda, že prostředky k tomu zvolené jsou často popisné a předvídatelné. Namísto dobře vystavených gagů (které ale choreografie obsahuje také!) kloužou často pointy po povrchu situací a jsou zbytečně

ilustrativní. Naopak ve chvílích, kdy se podaří udržet stylizaci v jednotě s choreografií (jako například v *Nášlapné polce*), celý tvar rázem získává diametrálně odlišnou hodnotu.

Představení **Letí smetl** je bezesporu kompaktnější, choreograficky i stylově čistší. Je nápaditější a prvoplánových a diváckému vkusu se podbízějících prvků je v ní výrazně méně. Stálo by za delší analýzu zabývat se folklorními zdroji, z kterých jednotlivé choreografie vycházejí, jak je transformují, aktualizují a navzájem kombinují – tento aspekt v každém případě stojí za pozornost.

V obou pásmech je řada skvělých choreografických nápadů. Škoda jen, že se rozměňují ve stylový i žánrový guláš – být choreografie čistší, nabídl by příjemný divácký zážitek nezkalený neodbytným pocitem zdoluhavosti a „nastavenosti“. Jak již bylo řečeno, nejlépe fungují ty scény, jejichž pointy vycházejí z pohybového principu samotného a ze situace jako takové. Veliká škoda, že jich není víc!

Jan Hnilička

hledal inspiraci i jinde, u jiných žánrů, nejen hudebních a divadelních.

Narazila jsem u hudebníků na názor, že folklór v různých částech světa je v něčem velmi podobný. Vnímáte to taky tak?

Jasně. Asi hlavně proto, že pohybové prvky a to, že folklór je spojen s rituály a zvykovými věcmi jako například Masopust u nás, karneval v Riu nebo v Benátkách. Všechno vlastně vychází ze stejné podstaty, která zřejmě byla pohanská a poté byla přetavená do křesťanství. Takže ano, souhlasím.

Pochopila jsem, že Letí smetl je svým způsobem ztvárnění koloběhu roku, či cesty od narození k smrti?

To mě nenapadlo! Produkce *Letí smetl* vznikla z našich „The Best“ z různých programů, a možná proto, že dost výrazná část vychází z programu, který se jmenoval *Zemědělcův rok*, to byly ty dožínky, sekáči, husy..., mohlo vám to tak připadat.

Jakým způsobem pracujete? Je to kolektivní práce, improvizují tanečníci?

Ne, jsem diktátor.

Soubor je velký, jak často máte čas se scházet?

Soubor je opravdu obrovský, je nás zhruba pětatřicet (na začátku nás bylo sedm, a za těch třicet let se nabalila spousta lidí). Potřeboval bych, abychom se scházeli dvakrát týdně, ale vzhledem k jejich zaměstnání, i k tomu, že mám dost práce v divadlech, se scházíme jednou týdně, a před premiérami – protože každý rok chceme dát premiéru – máme soustředění, které je většinou víkendové.

Je tedy potřeba pracovat efektivně a soustředěně.

Pod tlakem.

K 30. výročí určitě něco připravujete?

K třicetinám chystám premiéru, která by se měla skládat ze tří částí. V každé té části bych chtěl akcentovat nějakou z našich linií: folklorní, příběhovou a skečovou.

Jana Soprová

Co na to diváci

Taková show. To druhé se mi líbilo víc.

Pája

U těch Packových choreografií je člověk vždycky na začátku nadšený a pak zjistí, že je to pořád dokola.

Franta Novák

Perfektní práce s rytmem, pohybové nápady, radost ze hry, humor. U mě dobrý.

Lenka

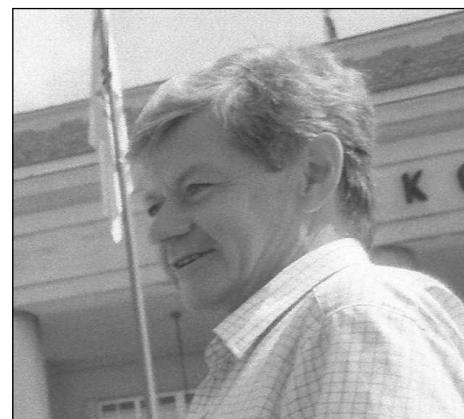
Výzdoba Hronova v roce 1958

Teatrolog Jan Kopecký v Hronově v roce 1954

Závodní klub Vigona Soitay: Anna proletářka, 1952

Pan profesor František Laurin, režisér, je po léta další osobností Jiráskova Hronova, kde často působil jako porotce, nebo lektor, a mnohdy přijel i se svou půvabnou dcerou Sabinou. Tentokrát ale přijet nemohl. Všem účastníkům alespoň poslal vzkaz: „Vzpomínám na Vás, jak je v Hronově. Ja letos ke své velké lítosti asi po 45 letech absentuji. Jdu na léčení, nemohl jsem změnit termín... Užijte si to, jsem v duchu v Hronově se všemi přáteli. Moc pozdravuju, František Laurin“

(Hronovské foto F.Laurina z roku 1999)

Ring volný

Otázka pro...

Ve včerejším předpůlnočním Hyde Parku na téma Divadlo a jeho přesahy zazněla otázka: Čím to, že v Polsku má divadlo tak zásadní celospolečenský význam a respekt, zatímco u nás jde – v kontextu společenského působení – vesměs spíše o divadlo sousedské, jehož přesahy a dopady jsou jen v omezeném působení místních/lokálních komunit a aktivit? Proč se nedaří českému divadlu – tomu angažovanému, přesahovému – působit celospolečensky?

Diskutující – Vladimír Hulec, Jan Mrázek, Pavel Skála a Petr Říha s moderátorem Janem Hniličkou – se sice snažili operovat tradicí a historizujícím kontextem obou zemí a divadla v nich, uváděli různé argumenty, proč a jaké divadlo má společenský vliv v Polsku, v Evropě, ve světě a u nás, nicméně nutno říct, že uspokojivě na tuto otázku z pléna odpovědět nedokázali.

A tak se ptáme i našich čtenářů a návštěvníků JH: Jaký má divadlo u nás společenský vliv a přesah? A proč? Jaké máte s angažovaným divadlem zkušenosti? Rádi vaše úvahy zveřejníme.

A kdo se zajímá o kontextové diskuse kolem divadla, zveme jej na dnešní pokračování Hyde Parku ve 22 hodin v Malém sále Jiráskova divadla, tentokrát na téma Režie. Hosty budou Jan Holec, Jaromír Hruška a Luděk Horký. Moderuje opět Jan Hnilička.

hul

Zahájení festivalu 1953

Třikrát o Jiráskovi

1) Prvním literárním pokusem AJ byla povídka:

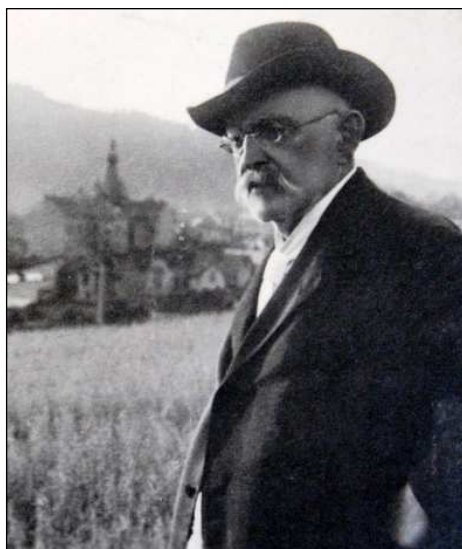
- a) Husitský král
- b) Skaláci
- c) Skály

2) Kolik měl Alois Jirásek dětí:

- a) Pět
- b) Šest
- c) Sedm

3) Mnohá Jiráskova díla se dočkala filmového zpracování. Jeho vlastní život se stal námětem filmu

- a) Mladá léta, 1952
- b) Oblouk světa, 1983
- c) Z mého života, 1955

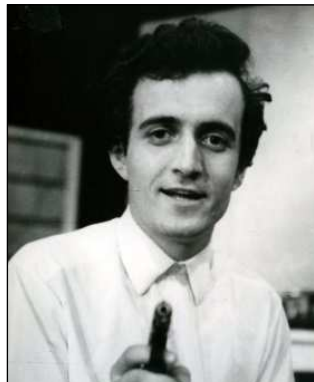
Trochu historie 4.

O Pavlu Dostálovi...

Kdybyste se v tomto historickém seriálu nezmínil o Pavlu Dostálovi, tak by to bylo trestuhodné. Ne proto, že byl ministrem kultury ani ne proto, že byl mým kamarádem a že jsem ho měl rád. Ale proto, že po jistou dobu představoval osobnost, jež ztělesňovala tu ohromnou zásadní změnu, která v amatérském divadle nastávala. Ta změna začala už v šedesátých letech a souvisí se společenským a politickým vývojem v této době, jenž se tak významně dotkl i divadla, a to nejenom amatérského. Přitom „amatérismus“ do divadelního vývoje tehdy zasáhl podstatně. Připomínám jen některé studie třeba Jana Grossmana a Jaroslava Vostrého, kteří stáli v čele dvou profesionálních souborů, jež nesmírně přispěly k obnově činohry – Divadla Na zábradlí a Činoherního klubu – v nichž oba přední praktičtí divadelníci a zároveň teoretické přiznávají vliv „amatérismu“ na podobu „alternativního, obrozeného“ činoherního divadla, která se zrodila v šedesátých letech. Není divu, že byly naprosto patrné některé signály hlásící nové trendy a tendence v amatérském divadle. A jedním z tvůrců, kteří to měli na svědomí, byl i Pavel Dostál.

Nemohu vydat osobní svědectví o inscenacích, souborech a osobnostech 60. let, v amatérském divadle jsem se tehdy neangažoval. Ale vím, že se objevilo několik amatérských souborů, jejichž kvalita byla nesporně vysoká. S některými osobnostmi, jež na tom měly zásluhu, jsem se potom, když jsem vstoupil do amatérského divadla, seznámil. A jednou z nich byl právě Pavel. Ta naše známost začala jeho hrou, již vystoupil na amatérský Olymp. Neviděl jsem na JH v roce 1968 jeho Výtečníky, zato jsem je od počátku svého působení na amatérské půdě velice často potkával v inscenacích jiných souborů; byli totiž přímo ideální scénickou předlohou pro mladé začínající soubory, zračila se v nich Pavlova zkušenost s malými jevištními formami, zejména s jejich lehkou zábavnou formou; a přitom už v nich probleskovala jeho představa o velkém hudebně dramatickém žánru, která potom jemu i Studiu Divadla Oldřicha Stibora z Olomouce přinesla vynikající pověst v našem amatérském divadle i mezinárodní slávu.

U toho jsem dokonce byl, jednou na zájezdu olo-

Pavel Dostál 1968

Pavel Dostál 2003

mouckých v Rakousku, kde hráli svou inscenaci podle novely Marka Twaina Princ a chudás a podruhé před širokým mezinárodním amatérským fórem na festivalu v Monte Carlu, kde olomoučtí zahráli svou jevištní adaptaci maďarského muzikálu Festival, již se ještě – před tím, než Pavel musel v Olomouci skončit – představil dokonale úspěšně v roce 1976 na JH. Upřímně řečeno: slavná éra osmdesátých let byla jiná, otevírala celému českému divadlu – tedy i profesionálnímu – okno k jinému divadlu, než ke základním postupům tradičního divadla. Olomoucké divadlo ovšem dokázalo něco, co jsem od té doby neviděl. Bylo to na amatérské divadlo vypracované do posledního detailu, muzikálu se nedalo nic podstatného vytknout, fungoval jako syntetické divadlo znamenitě. Musím nutně v tomto kontextu zmínit Richarda Pogodu, jenž ručil v těch

Pavlových výbojích za hudbu – a ručil za ni bezpečně, jistě, skvěle a tvořivě. A při té snaze a vůli o pečlivost, přesnost a – mohu-li to tak říci – dokonalost zároveň zůstalo něco, o čem třeba v už vzpomínuté zmínce o amatérském divadle psal Jan Grossman: jakási lehkost, volnost, nesvázanost – prostě ochotnické potěšení z toho, že hrajeme divadlo, které diváci berou vážně a my ochotníci se tím, že jsme na jevišti sami ohromně bavíme. A dělá nám to dobře.

Takhle jsem poznal Pavla i osobně při jednom hodnocení jeho inscenace. Nikdy nezapomenu, jak ležérně, nonšalantně a pohodlně seděl pod tabulí ve třídě, kde se to hodnocení konalo. Jen jsem jeho „sed“ uviděl, tak jsem pochopil, že to nebude nějak lehký a snadný hovor: A taky ne, Pavel paríroval na každé mé slovo bystře, ironicky až sarkasticky, souhlasu s mými názory jsem se nedočkal. A tak to šlo mezi námi, pokud jsem vykonával funkci porotce, vždycky. Musím říci, že jsem se na každé naše setkání těšil, protože jsem vždycky věděl, že jsem se potkal s někým, kdo mě poslouchá a pro nějž – přes všechny nesouhlas tak vtípně a tvrdohlavě projevoval – to má nějakou cenu. Je paradoxní v duchu Pavla Dostála že jménem tohoto rebela se na Jiráskově Hronově uděluje cena po něm pojmenovaná.

Jan Císař

Hronov byl letos připravený prakticky za dva měsíce

Jiráskův Hronov se koná podevadesáté, a to v poněkud netradičních podmínkách. Některé věci se ale nemění, třeba to, že vám v Kulturním informačním centru poradí co, jak a kudy... Rozhovor mi poskytla jeho vedoucí, Šárka Čmelíková.

S jakým předstihem se začíná řešit organizace Jiráskova Hronova?

Za normálních okolností, když budu počítat dotace, oslovení sponzorů, všechny tyhle věci na počátku, se Jiráskův Hronov začíná řešit v září, říjnu - skoro rok předem.

Letos se to zkomplikovalo. Jak moc se příprava lišila od loňské?

Rozdíly byly velké. Měli jsme málo času, takže Hronov byl připravený prakticky za dva měsíce, možná ani nepřeháním. Samozřejmě, věci jako jsou dotace se musely řešit už na podzim, ale samotná organizace proběhla teď. To, že Jiráskův Hronov bude, bylo víceméně jasné, ať to bude forma ta, nebo ta. Uvažovalo se o streamování, pořád se ladilo, čekalo se, co rozhodne vláda. A co je úplně jinak? Třeba to, že je míň hracích míst a park má svoje omezení. Kvůli monitoringu počtu lidí se musí vcházet (a může se i vycházet) kolem rodného domku Aloise Jirásky. Druhou stranou, přes most, je možné jen vycházet.

Dá se organizace festivalu naučit?

Něco má svou posloupnost. Tohle musím zajistit tenhle měsíc, tohle mělo být dříve, protože teď už

je pozdě. Mám nějaký recept. Takže část nezbytných věcí se do určité míry naučit dá, ale potom se namanou věci, které je potřeba řešit spontánně, v tu chvíli, kdy jsou - je v tom adrenalin. Tady je obrovská výhoda, že náš tým je stabilní, zkušený.

Ovlivňují vás tyto zkušenosti, když hodnotíte akce, které neorganizujete?

Já jsem skromný návštěvník akcí. Právě proto, že to znám z druhé strany, si říkám: chudáci,

úplně přesně vím, co se jim honilo v hlavě, když se stalo tohle... Nebo když jsme na koncertě a třeba začnou hromat světla, člověk má pocit, že to musí jít zařídit, že je tam kvůli tomu. Můj manžel vždycky říká: „Prosím tě, sed v klidu, teď ne.“ V tu chvíli se vždycky vžiju do pořadatelů, je to trochu nemoc z povolání.

Dřív jste se pohybovala v oblasti nízkorozpočtových filmů, hodí se vám dnes zkušenosti z této sféry?

Určitě, v hodně věcech si to je podobné. Divadlo je ale neopakovatelná věc. Film zastavíte a natočíte znovu, prostě se nepovedlo, tak to smažete a jede se dál. Ale divadlo je neopakovatelné samo o sobě. I tento festival. Taková akce jde ze dne na den. Co jsem neudělala včera, to už neudělám. Když se u filmu něco pokazí, třeba kvůli počasí, tak se natáčení musí přesunout, jde to. Tady, když den promarníme nebo začne pršet a koncert se zruší, tak ho těžko budeme opakovat další den, protože to pořád jede dál. Je to těleso, vlak v pohybu.

A stihnete i nějaké představení?

Ráda bych zašla třeba na Unii Ftipných Osobností z Albrechtic nad Orlicí!

Veronika Matušová

Soutěž – vyhodnocení

Dobrý den,

chápu, že je to spíš jen vtip, ale neodolám, protože vím, že muž v uniformě je nezdolný a nepřehlédnutelný kavárník a restauratér Jiří Gurin Fryba. :)

Zdravím, Barbora Grymova, každoroční návštěvnice JH

Pozvánka na deštivé dny

Pokud jste přijeli do Hronova s dětmi, ale i bez nich, možná vám přijde k chuti krátký výlet, do Broumova. Originální výtvarnice, umělkyně a kreslířka komiksů Vendula Chalánková vystavuje své práce v Dětské galerii Lapidárium Vzdělávacího a kulturního centra Klášter Broumov. Výstava s názvem KNIHOVNA je pro veřejnost přístupná od pondělí 11. května, kdy se zároveň po nucené pauze znovu otevírá dětská galerie. V prostorách klášterního Lapidária jsou vystavené originály ilustrací k dětským knihám, k pořadu České televize Zpívejte s námi i velkoformátové obrazy hřbetů knih. Výstava v galerii vytváří otevřený prostor plný sladkokyselých překvapení. „V prolínavé instalaci z ilustrací, koláží i malovaných obrazů se mísí několik vrstev - návštěvník se může stát postavou, která vystoupila z románu, ale stejně tak si třeba zazpívat podle animované písničky. Objevuje při tom nenápadně svět lidové slovesnosti, knih a knihoven. Výstava zároveň upozorňuje na fakt, že v současné technologiemi přesycené době zažívá kniha jako klasické médium nezasloužený odliv pozornosti,“ říká k výstavě, která bude otevřena do 30. srpna, kurátor Radek Wohlmuth. Výstava KNIHOVNA vznikla za podpory Ministerstva kultury a Královéhradeckého kraje.

-red-

Uvidíme, uslyšíte...

Úterý 4. srpna

Kardio Theatre Praha

Kabaret v metru aneb Trasa E

Jiráskovo divadlo 16.15 a 19.30

Divadelní soubor U.F.O. Týniště nad Orlicí

Haló

Sál Josefa Čapka 14.00 a 20.00

Reservé ZUŠ F.I.Gassmanna Most

Malála

Sál Josefa Čapka 17.00 a 18.15

OFF Program

Paletáci Pardubice: **Truhla plná příběhů**

park A.Jiráska – v travě 16.00

Divadlo Já to jsem, České Budějovice: **Já to jsem**

park Aloise Jiráska – v travě 17:15

Ochotnický spolek ŽUMPA, Nučice: **Klub**

park Aloise Jiráska – v travě 23:00

Slam poetry

náměstí Čs. armády 13.30, 17.45, 19.00

Koncerty

Kamila Nývtová park A.Jiráska 19.00

Heebie Jeebies park A.Jiráska 21.30

Tvořivá dílnička

stánek v parku A.Jiráska 15.00–18.00

Výstavy Politické kresby Josefa Čapka

1933–1938 v historickém prostoru Papírny,

bývalého mlýna rodiny Čapkovy 13.00–18.00

Pro děti

Marčík a Marčíková: **Pinocchio**

park A.Jiráska 15.00

5. hronovské stopování 10–15 hodin

Městská knihovna Egona Hostovského

v Hronově – oddělení pro děti a mládež.

Délka 3 km. Více informací na

<https://www.knihovnahronov.cz/>

Zpravodaj

90. Jiráskova Hronova 2020

Vydává organizační štáb.

Redakce:

Jana Soprová (šéfredaktorka), Jan Švácha,

Vladimír Hulec, Michal Zahálka (redaktoři),

spolupracovníci redakce Jan Duchek,

Veronika Matušová,

Ivo Mičkal (foto), Michal Drtina (grafika a zlom).

Neprošlo jazykovou korekturou.

Stránky festivalu: <http://www.jiraskuvhronov.eu>

E-mail: jasop@centrum.cz

DIVADELNÍK

Kukátko do světa amatérského divadla

AKTUALITY ROZHOVORY CO HRÁT? VZDĚLÁVÁNÍ JAK NA TO

Milujete divadelní zkoušky? Nebo je snad nenávidíte? Určitě tajně toužíte zjistit, jak se divadelní zkoušky organizují a probíhají v jiných souborech. S čím se kdo potýká? Jak na to jdou ostatní? A nedá-li se něco u vás zefektivnit? Zúčastněte se mini ankety na portálu Divadelník.cz a již brzy se dočkáte odpovědí.

K přenesení na anketu využijte QR kód níže nebo se mrkněte www.divadelnik.cz.

Portál Divadelník.cz přináší od července 2020 rozhovory se zajímavými osobnostmi spojenými s amatérským divadlem. Přidejte se k propojování divadelních amatérů.

Výluštění kvízu

1) Alois Jirásek napsal všechny tři díla. Sklaci byli jeho první povídkou, která vyšla v roce 1875. Husitský král byl nedokončený román, který je pokládán za poslední Jiráskovo dílo. Novela Skály vyšla v roce 1886.

2) Alois Jirásek celý život žil s oddanou manželkou Marií, roz. Podhajskou a měli společně sedm dětí. Vy-toužený syn přišel až poslední z svého otce přežil o pou-hé tři roky... Nejprve se narodila Božena (1880–1951, provdaná Jelínková), poté Marie (1881–1885), Ludmila (1885–1973), Miloslava (1886–1971, provdaná Pragerová), Zdenka (1889–1975, provdaná Tršínková), poslední byla dvojčata Magdaléna (1890–1954, provdaná Duchová) a Jaromír (1890–1933).

3) Film Mladá léta natočil v roce 1952 Václav Krška s Eduardem Cupákem v hlavní roli. Film mapuje Jirásk-ovu mladost v Praze, příchod do Litomyšle, jeho láska k Marii Pod-hajské, pozdější Jiráskově manželce, vyhození konfliktu s maloměstskou reakcí, vrcholící vlekou oční chorobou. Dvojhlíný televizní film Oblouk světa natočil Jiří Svo-boda a je věnován českému vynálezci Františku Křižíkovi v interpretaci Milana Kňažka.

Film Z mého života natočil Václav Krška a je věnován Bedřichu Smetanovi, kterého ztvárnil Karel Höger.

VIN WIN

Milé vinice, milí viníci,

popíjení vína patří nerozlučně nejen ke zpěvu v Tritonu, k večeri, k obědu, ke snídani, ke kon-templativní chvilce po problémovém klubu, k ji-ným příležitostem a ke všemu ostatnímu, ale také, a to prosím v neposlední řadě, k divadelním pře-stávkám. Jakkoli trend směřuje střednědobě spíše k představením, která přestávkou nedisponují, vínem zásobený bar je výrazem slušnosti a pouče-nosti každé zavedené divadelní instituce. Na dvě deci jsme si proto tentokrát zaskočili do Sálu Jo-sefa Čapka.

Cabernet Sauvignon, suché, Morava – rozlévané (bag in box)

Barva: Temně rubínová, ideální ke zvrhnutí na bílý ubrus. Na lomu spíše fialové, evidentně mladší víno.

Vůně: Dominuje černý rybíz, v němž jednoznačně převažují ovocité tóny nad myšinou, která může toto ovoce provázet.

Chuť: Černým rybízem zahájí, u černého rybízu zůstane, byť se zahříváním se objevuje náznak cedrových pryskyřic. Je poměrně plné, po napi-tí omotá jazyk sametovou kulatostí, aby cestou ke krku, když už to nečekáte, přeci jen trochu zatáhlo za záchranou tříslovinovou brzdu (že by dubové hobliny?). S postupem pití se taniny posi-lují a vysušuje ústa. Pokud jej proženete mezi zuby a pokoušete, stáhne vám dásně tak, že o parodon-tóze už neuslyšíte. Tomuhle vínu by patrně pro-spělo ještě dva tři roky ležet (samozřejmě, že ne v té krabici).

Servis: Sklenka z tlustého skla, v níž nezbývá po nalití vína mnoho místa na vzduch, je častým nešvarem divadelních barů. Červená v takovém případě trpí více, obzvláště jsou-li podchlazena. Usměvavý a komunikativní obsluha nás na niž-ší teplotu vína předem upozornil, což kvitujeme s povděkem.

Verdikt: Typicky moravské červené, kdy svěžest a ovocitost vítězí nad jemností a elegancí, ale s nečekaně výraznými taniny, jak je známe spíše z Argentiny či Kalifornie. Jedna sklenka na rychlou přestávku je docela milá a nižší teplota v tu chvíli snad ani tak nevádí (možná by dekantací a sprá-vnou teplotou odkrylo nějaké strašlivé tajemství). Pro dlouhé činoherní eposy ideální, aspoň dožene-te spánkový deficit. 60 bodů ze 100.